

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **J.Š.**, zastoupeného Mgr. Alenou Chaloupkovou, advokátkou se sídlem K Merfánům 47, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013, č. j. 1985/1.30/13/14.3,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2013, č. j. 1985/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 342 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce, Mgr. Aleny Chaloupkové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj se sídlem v Plzni (dále též „oblastní inspektorát práce“), ze dne 8. 4. 2013, č. j. 6577/6.30/13/14.3, tak, že původní výše pokuty 70 000 Kč byla snížena na částku 55 000 Kč. Tato pokuta byla žalobci uložena za správní delikt na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o inspekci práce“), a za správní delikty na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce.

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost vydaných správních rozhodnutí, neboť správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav věci a následně nesprávně aplikovaly právní normy. Ve vztahu k prvnímu vytýkanému skutku žalobce uvedl, že správní orgány hodnotily zjištěný skutkový stav tak, že mezi účastníky došlo ke vzniku pracovněprávního vztahu (dohody o provedení práce) v konkludentní podobě bez dodržení písemné formy. Žalobce se s tímto závěrem neztotožnil. Uvedl, že při jednání dne 12. 12. 2012 předložil správnímu orgánu dohodu o provedení práce ze dne 28. 2. 2012 (*pozn.: v žalobě nesprávně uvedeno datum 28. 12. 2012*), na základě které pro žalobce pracoval zaměstnanec J.O. od 1. 3. 2012. Je pravdou, že při samotné kontrole žalobce tuto dohodu nepředložil, to však samo o sobě nemůže být důvodem pro závěr, že nebyla v písemné podobě uzavřena. Pokud žalobce a J.O. při kontrole správním orgánům uvedli, že jmenovaný je pouze na zkoušce, následně vysvětlili, že dotazům řádně nerozuměli. Stejně tak doklady o výplatě odměny jednoznačně prokazují, že pracovní vztah vznikl a že na jeho základě byla vyplácena odměna. Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný jako odvolací orgán považoval obranu žalobce za účelovou a neuvěřil tomu, že dohoda o provedení práce byla v písemné podobě uzavřena. Žalobce se však domníval, že pokud dohodu v písemné podobě předložil a společně s J.O. uvedli, že tato byla uzavřena již v době kontroly, pak správní orgány měly k těmto důkazům přihlídnout a nebyl důvod, aby vycházely toliko ze záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole. Žalobce tak měl za to, že skutkový závěr správního orgánu, že dohoda o provedení práce se zaměstnancem J.O. nebyla uzavřena v písemné formě, neodpovídá skutečnosti. Nebyl tedy správný ani právní závěr, k němuž správní orgány dospěly, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce.

K porušení povinnosti dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce žalobce namítl, že si nebyl vědom skutečnosti, že musí mít k příslušnému stroji český návod, když rodeu v německém jazyce rozuměl. Stejně tak se žalobce neztotožnil ani se závěry správního orgánu v části týkající se sankce. V této souvislosti uvedl, že v současné době žije s přítelkyní a synem (nar. 6. 10. 2012) v rodinném domě svých rodičů. Přítelkyně žalobce je na rodičovské dovolené a jako OSVČ pobírá rodičovský příspěvek 3 800 Kč. Žalobce jako podnikající osoba je v začátcích svého podnikání, provozuje autoservis, a jeho činnost je tedy jediným zdrojem příjmů rodiny, neboť možnost najít zaměstnání v lokalitě bydliště je téměř nemožná. Žalobce vyčíslil příjmy a výdaje tříčlenné rodiny a dále upozornil, že nebyl nikdy odsouzen v trestní věci, nikdy potrestán za přestupek, hrađí řádně a včas veškeré platby vůči státnímu rozpočtu, je řádným občanem a snaží se postarat o sebe i svou rodinu. Podnikání je jediným zdrojem jeho příjmů, přičemž povinnost zaplatit uloženou pokutu by způsobila likvidaci jeho podnikatelské činnosti. Žalobce poukázal i na výši odměny za provedení práce zaměstnance J.O., kdy přiměřenost ukládané pokuty měla být posuzována i ve vztahu k výši této odměny a době trvání dohody o provedení práce. J.O. pracoval pro žalobce 26 dnů a 121 hodin a jeho celková odměna činila 13 100 Kč čistého. Neúměrnost

pokuty ve vztahu k odměně vyplacené panu J.O. tak byla zcela zřejmá. Žalobce tak spatřoval nezákonnost vydaných správních rozhodnutí i v nepřiměřenosti uložené sankce. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na názoru, že se žalobce dopustil vytýkaných správních deliktů. K deliktu dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce žalovaný dospěl k závěru, že předložená dohoda o provedení práce byla dodatečně vytvořeným dokumentem. Dle žalovaného se nebylo možno ztotožnit s argumentací, že žalobce spolu s J.O. následně správním orgánům vysvětlili, že dotazům řádně nerozuměli a mysleli si, že nejen tehdy, když je uzavřena pracovní smlouva, se jedná o pracovní vztah, ale že i dohoda o provedení práce je smluvním dokumentem, na který se kontrolní pracovníci dotazovali. Dle žalovaného v průběhu kontroly pokládané otázky nebyly nesrozumitelné a matoucí, a žalobce společně s J.O. si tak ve svých sděleních v den kontroly museli být jisti neexistencí dohody o provedení práce, zvláště když záznamy obsahující sdělení jmenovaných následně oba podepsali. Žalovaný proto odmítl, že by nebylo přihlédnuto k námitkám žalobce a ke svědecké výpovědi J.O., avšak dospěly k závěru, že k sepsání doložené dohody došlo až po provedené kontrole. Žalovaný v této souvislosti poznamenal, že správní orgány vycházely z protokolu o výsledku kontroly, který nebyl žalobcem (postupem dle § 41 odst. 1 zákona o inspekci) nijak rozporován, přičemž mu není znám důvod, proč by protokol o výsledku kontroly nemohl sloužit jako podklad pro rozhodnutí, když byl vyhotoven na základ řádné kontroly a žalobce s ním byl řádně seznámen. Dle názoru žalovaného tak byl ve vztahu k tomuto správnímu deliktu skutkový stav věci náležitě zjištěn.

K vytýkanému správnímu deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce žalovaný uvedl, že žalobce v podané žalobě nerozporoval, že se správního deliktu v uvedených dvou případech dopustil. K námitce žalobce, že si nebyl vědom skutečnosti, že musí mít k provozovanému dvousloupcovému zvedáku vozidel zn. STENHØJ typ T67045 český návod, když rodeu v německé verzi rozuměl, žalovaný konstatoval, že odpovědnost za správní delikty je v zákoně o inspekci práce koncipována na principu objektivní odpovědnosti, tj. bez ohledu na zavinění. Ke skutečnosti, že se žalobce nedopustil porušení bezpečnostních předpisů úmyslně, žalovaný přihlédl při stanovení výše sankce. V této souvislosti pak doplnil, že povinnosti žalobce se nevztahovaly toliko ke skutečnosti, že žalobce ovládá německý jazyk natolik, že rozumí průvodní dokumentaci, ale součástí požadavků na bezpečné používání výrobních prostředků je i požadavek na vypracování pokynů pro bezpečnou obsluhu takového provozovaného zařízení a bezpečný výkon prací.

K výši uložené pokuty žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru byla žalobci pokuta uložena v souladu se zákonem a řádně odůvodněna. V tomto ohledu žalovaný odkázal na str. 5 a 6 odůvodnění svého rozhodnutí. Jelikož se žalobce dopustil správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci a správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r) téhož zákona, byla žalobci po porovnání horních hranic zákonného rozpětí, v souladu se zásadou absorpce,

uložena pokuta dle ustanovení vztahujícího se na nejpřísněji postižitelný správní delikt, tj. podle § 25 odst. 2 písm. b) zákona o inspekci práce. Podle tohoto ustanovení lze pachateli uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Ke správnímu deliktu na úseku bezpečnosti práce pak bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti. Žalovaný uvedl, že při určování konkrétní výše uložené pokuty správní orgány postupovaly v souladu s § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, když bylo přihlédnuto jak k poměrům žalobce, tak i k závažnosti správních deliktů, kterých se žalobce dopustil. Vzhledem k tomu, že majetkové poměry žalobce doložil až k výzvě žalovaného, žalovaný přistoupil ke snížení sankce uložené oblastním inspektorátem práce.

Žalovaný nepřisvědčil námitkám žalobce, že je podnikající osobou v počátcích svého podnikání, neboť ze živnostenského rejstříku vyplynulo, že žalobci vzniklo první živnostenské oprávnění již dne 13. 11. 1996. Živnostenské oprávnění v předmětu činnosti *opravy silničních vozidel* pak žalobci vzniklo dne 16. 2. 2009. Kontrola provedená dne 20. 4. 2012 se tak uskutečnila po více než 15 letech poté, co se žalobce stal podnikající fyzickou osobou, resp. po více než 3 letech, co své podnikání rozšířil o předmět podnikání *opravy silničních vozidel*. Ke skutečnosti, že žalobce nebyl za porušení pracovněprávních předpisů v minulosti trestán, bylo při stanovení sankce přihlédnuto. Námitku žalobce spočívající v porovnání výše odměny, kterou vyplatil J.O., a doby trvání dohody o provedení práce s výší uložené sankce žalovaný považoval za neopodstatněnou. Žalovaný připomněl, že žalobce svým jednáním naplnil také skutkovou podstatu správního deliktu na úseku bezpečnosti práce a jednáním spočívajícím v neuzavření základního pracovněprávního vztahu v písemně formě porušil kogentní ustanovení zákoníku práce. Nedodržení této povinnosti přitom výrazným způsobem zeslabilo ochranu práv účastníků takového pracovněprávního vztahu, zejména zaměstnanců jakožto slabší strany. Vzhledem k výše uvedenému tak žalovaný nepovažoval výši uložené pokuty za nepřiměřenou. Závěrem proto žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 20. 4. 2012 byla na pracovišti žalobce, v autoservisu na adrese: ..., provedena kontrola, jejímž předmětem bylo dodržování povinností vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu a dále plnění povinností plynoucích z právních předpisů zaměstnavatele na úseku bezpečnosti práce. Na pracovišti žalobce byla v době kontroly zjištěna osoba J.O., který prováděl v prostoru předního levého kola vozidla zvednutého na zvedáku opravu kladivem. Jmenovaný při kontrole sdělil, že od dubna 2012 (datum si nepamatuje) pracuje na zkoušku a se žalobcem zatím žádnou smlouvu nepodepsoval. Toto potvrdil také žalobce, který uvedl, že s J.O. ještě smlouvu písemně neuzavíral (viz listiny založené ve správním spisu: „Záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob“ a písemnost nazvaná jako „Poskytnutí informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech kontrolovanou osobou“ ze dne 20. 4. 2012, bez č. j.).

O výsledku kontroly byl pod č. j. 4137/6.71/12/15.2, sp. zn. 6-2012-4129, sepsán protokol, s jehož obsahem byl žalobce seznámen dne 27. 4. 2012 a z něhož vyplynuly následující zjištěné nedostatky:

1. žalobce neprokázal u J.O. pracovněprávní vztah, čímž vzniklo podezření, že mu umožnil výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“);
2. žalobce nesplnil povinnosti při zajištění řádného stavu používaných pracovních prostředků a zařízení ve stavu, který neohrožuje bezpečnost a zdraví osob. Žalobce dne 20. 4. 2012 předložil ke kontrole průvodní dokumentaci pro elektrohydraulický dvousloupcový zvedák vozidel zn. STENHØJ typ T 67045 pouze v německém jazyce a neměl překlad do českého jazyka nebo zpracovaný místní provozní bezpečnostní předpis, ve kterém by byly řešeny opravy, údržba a následné pravidelné kontroly a revize zařízení, jakož i pokyny pro bezpečnou práci. Žalobce tak nejednal v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí (dále jen „nařízení vlády č. 378/2001 Sb.“); a § 4 odst. 1 písm. c), odst. 2, v návaznosti na § 23 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dále jen „zákon č. 309/2006 Sb.“).
3. žalobce nesplnil povinnosti při zajištění řádného stavu používaných pracovních prostředků a zařízení ve stavu, který neohrožuje bezpečnost a zdraví osob. Žalobce nezajistil provedení revizní zkoušky elektrohydraulického dvousloupcového zvedáku vozidel zn. STENHØJ typ T 67045, včetně pravidelné revize el. zařízení, a to nejméně jednou za 12 měsíců, což bylo v rozporu s § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Žalobce tím nejednal v souladu s § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 378/2001 Sb.; a § 4 odst. 1 písm. c), odst. 2, v návaznosti na § 23 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb.

Opatřením ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4137/6.71/12/15.2, bylo žalobci v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. k) zákona o inspekci práce uloženo, aby odstranil v protokolu vytýkané nedostatky a podal o tom do 18. 5. 2012 písemnou zprávu. Žalobce dne 11. 5. 2012 doručil oblastnímu inspektorátu práce protokol o revizi předmětného zdvihacího zařízení a podáním ze dne 25. 5. 2012 oznámil, že k uvedenému zdvihacímu zařízení zajistil potřebnou dokumentaci, která je k nahlédnutí v dílně žalobce na adrese ...

Dne 22. 11. 2012 oblastní inspektorát práce z moci úřední (*ex officio*) zahájil správní řízení ve věci podezření ze správního deliktu, jehož se měl žalobce dopustit tím, že umožnil výkon nelegální práce u J.O. dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, a dále tím, že neplnil povinnosti při zajištění řádného stavu používaných pracovních prostředků a zařízení ve stavu, který neohrožuje bezpečnost a zdraví osob v prostorách provozovny žalobce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce. Zároveň nařídil ve věci ústní jednání.

Při ústním jednání, které se ve věci konalo dne 12. 12. 2012 (viz protokol o ústním jednání ze dne 12. 12. 2012, č. j. 14700/6.30/12/14.3/1, sp. zn. 6-2012-4129), žalobce sdělil, že mu J.O. chodil vypomáhat na základě dohody o provedení práce, kterou spolu uzavřeli dne 28. 2. 2012 a kterou žalobce při jednání prvostupňovému správnímu orgánu předložil. Ke

svému sdělení a sdělení J.O. v den kontroly 20. 4. 2012 (tj. že dohoda nebyla uzavřena písemně a že J.O. pracoval na zkoušku) žalobce uvedl, že byl při kontrole vyplašený a zcela nerozuměl kladeným otázkám. Báł se něco na rovinu říct, neboť pracovní smlouvu se jmenovaným uzavřenou neměl. Dále uvedl, že J.O. vyplácel to, co si s ním sjednal. Evidenci si vedl v kalendáři. V pracovním poměru J.O. zaměstnal od 1. 7. 2012. Revizi zdvihacího zařízení neměl, u elektrických zařízení ano, kdy zprávy o pravidelných kontrolách elektrických spotřebičů doložil při jednání. V této souvislosti pak žalobce následně dne 19. 12. 2012 předložil oblastnímu inspektorátu také výdajové pokladní doklady týkající se vyplacení odměn J.O. za práce dohodou a evidenci jím odpracovaných hodin v konkrétních dnech zaznamenaných v diáři.

Dne 17. 1. 2013 byl v řízení proveden výslech svědka – J.O., který vypověděl, že pro žalobce pracoval na základě dohody o provedení práce, někdy od dubna 2012. Práce spočívala v údržbě a opravách motorových vozidel, resp. v opravách motorového vozidla žalobce, s nímž jezdí závody. Pracovní doba nebyla stálá, práce byla vykonávána dle telefonických objednávek žalobce. Od žalobce dostával odměnu ve výši 100 Kč za hodinu, vždy po nějaké době. Svědek potvrdil výplatu odměn na základě předložených výdajových pokladních dokladů a k evidenci pracovní doby uvedl, že se jednalo o kalendář, do kterého byla zapisována jím odpracovaná doba. Svědkovi byl při výslechu předložen záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole ze dne 20. 4. 2012 a byl mu přečten jeho obsah. K obsahu záznamu (k tomu, že je na zkoušku) svědek upřesnil, že dohodu měli se žalobcem už předtím. Svědek v této souvislosti vypověděl, že uvedený záznam vyplňoval s inspektorem a pořádně nerozuměl kladeným otázkám, neboť se lekl a nevěděl, co by měl říkat. U žalobce již nepracuje, jednalo se o přechodnou práci.

Dne 8. 4. 2013 vydal oblastní inspektorát práce pod č. j. 6577/6.30/13/14.3, sp. zn. 6-2012-4129, rozhodnutí, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 70 000 Kč, za to, že:

- nesplnil povinnost danou mu ustanovením § 77 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), když neuzavřel sjednanou dohodu o provedení práce v písemné podobě a coby zaměstnavatel nevydal jedno vyhotovení zaměstnanci J.O., čímž se měl dopustit správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce;
- nesplnil povinnost uloženou mu v § 4 odst. 1 písm. c) a v § 4 odst. 2, v návaznosti na § 23 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., a v návaznosti na ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., když nesplnil povinnost při zajištění řádného stavu používaných pracovních prostředků a zařízení ve stavu, který neohrožuje bezpečnost a zdraví osob, neboť neměl k dispozici překlad průvodní dokumentace do českého jazyka, nebo zpracovaný místní provozní bezpečnostní předpis vztahující se v obojím případě k dvouslupcovému zvedáku vozidel zn. STENHØJ typ T 67045, čímž se měl dopustit správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce;
- a nesplnil povinnost uloženou mu v § 4 odst. 1 písm. c) a v § 4 odst. 2, v návaznosti na § 23 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., a v návaznosti na ustanovení § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., když nezajistil provedení revizní zkoušky dvouslupcového zvedáku vozidel zn. STENHØJ typ T 67045, a to nejméně jednou za 12 měsíců v rozsahu průvodní dokumentace, nebo v rozsahu stanoveném místním

provozním předpisem, čímž se měl dopustit správního deliktu taktéž dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce.

Oblastní inspektorát práce považoval argumentaci žalobce i argumentaci zaměstnance J.O. vyplývající z jejich výpovědí (viz protokoly výše zachycující výpověď žalobce při ústním jednání dne 12. 12. 2012 a svědeckou výpověď J.O. dne 17. 1. 2013) za účelovou a stejně tak pokládal za účelově vytvořenou také dohodu o provedení práce, a to s cílem odvrátit nepříznivé následky provedené kontroly. Oblastní inspektorát práce uvedl, že žalobce nevznesl vůči obsahu protokolu o výsledku kontroly (tj. protokolu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4137/6.71/12/15.2) žádné námitky a ani nežádal o jeho přezkum, přestože z jeho obsahu bylo zřejmé, jakého porušení se žalobce dopustil. Žalobce pak dohodu o provedení práce předložil až v průběhu správního řízení, ačkoli tak mohl učinit již v průběhu kontroly, či následně poté, co byl seznámen s obsahem protokolu. Oblastní inspektorát práce nicméně akceptoval předložené doklady prokazující výplatu sjednané oděny zaměstnanci (J.O.), a proto na jednání účastníků pracovněprávního vztahu nahlížel jako na konkludentní sjednání pracovněprávního vztahu bez dodržení požadované písemné formy. Dále uvedl, že pokuta byla na základě absorpční zásady uložena dle ustanovení vztahujícího se ke správnímu deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, přičemž ke správním deliktům spáchaným na úseku bezpečnosti práce bylo přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti. K výši ukládané sankce správní orgán uvedl, že pokuta uložená ve spodní části zákonného rozpětí byla stanovena na základě vyhodnocení způsobu, závažnosti a okolností spáchaných správních deliktů a také s ohledem na velikost a rozsah podnikání žalobce tak, aby neohrozila podnikání žalobce likvidačním způsobem, avšak aby zároveň naplnila svůj preventivní a represivní účel.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, v němž k prvému vytýkanému správnímu deliktu namítal, že je sice pravdou, že při samotné kontrole dohodu o provedení práce nepředložil, to však samo o sobě nemůže být důvodem pro závěr, že nebyla v písemné podobě uzavřena. Pokud žalobce i J.O. při kontrole dne 20. 4. 2012 uvedli, že J.O. je na zkoušku, žalobce namítal, že následně správnímu orgánu vysvětlili, že dotazům řádně nerozuměli a mysleli si, že nejen tehdy, když je uzavřena pracovní smlouva, se jedná o pracovní vztah. Doklady o výplatě odměny pak jednoznačně prokázaly, že pracovní vztah vznikl a že na jeho základě byla placena odměna. Žalobce se proto domníval, že není správným závěr prvostupňového oblastního inspektorátu, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce. K porušení § 30 odst. 1 písm. r) téhož zákona pak žalobce uvedl, že si nebyl vědom skutečnosti, že musí mít k příslušnému stroji český návod, když rodeu v německé verzi rozuměl. K úvahám o výši uložené sankce žalobce poukázal na svou majetkovou situaci, včetně výše měsíčních příjmů a výdajů, a v této souvislosti uvedl, že podnikání je jediným zdrojem finančních prostředků rodiny a zaplacení pokuty by způsobilo nezbytnost likvidace podnikatelské činnosti žalobce. Žalobce proto pro případ, že by se žalovaný ztotožnil s posouzením prvostupňového správního orgánu a nepřistoupil ke zrušení odvoláním napadeného správního rozhodnutí, žádal, aby mu byla uložena pokuta do výše 30 000 Kč, příp. aby mu bylo umožněno její splácení ve splátkách, jejichž výši žalobce navrhoval 2 000 Kč měsíčně.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2013, č. j. 1985/1.30/13/14.3, prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu práce změnil tak, že původní výši pokuty 70 000 Kč snížil

na částku 55 000 Kč, v ostatním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. K námitce žalobce, že v den kontroly byla mezi ním a J.O. uzavřena dohoda o provedení práce ze dne 28. 2. 2012, žalovaný ve shodě s prvostupňovým oblastním inspektorátem konstatoval, že toto tvrzení považuje za účelové, učiněné ve snaze vyhnout se postihu ze strany orgánů inspekce práce. Žalovaný poukázal na obsah záznamu o poskytnutí informací, z něhož je zřejmé, že žalobce byl tázan na seznam zaměstnanců na dohodu o provedení práce, kdy sdělil, že takového zaměstnance nezaměstnává. Dále z obsahu tohoto záznamu vyplynulo, že J.O. byl u žalobce na zkoušku, aby žalobce zjistil, co umí, přičemž smlouvu s ním ještě neuzavřel. Ze záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob pak vyplynulo, že J.O. při kontrole na otázku, zda práci vykonává na základě pracovní smlouvy, dohody o pracovní činnosti, dohody o provedení práce nebo jiné smlouvy odpověděl, že je u žalobce na zkoušku, smlouvu žádnou nepodepisoval. Taktéž uvedl, že na výši odměny se se žalobcem dohodli ústně. Dle žalovaného byla uvedená sdělení rovněž podkladem protokolu o výsledku kontroly, přičemž kontrolní zjištění o neexistenci písemně uzavřeného pracovněprávního vztahu nebylo žalobcem rozporováno. Dle žalovaného tak bylo s ohledem na výše uvedené vyloučeno, že by mezi žalobcem a J.O. byl dne 20. 4. 2012 písemně uzavřen pracovněprávní vztah založený dohodou o provedení práce. Žalovaný měl za to, že předložená dohoda ze dne 28. 2. 2012 byla sepsána až po provedené kontrole a byla antedatována k uvedenému datu. Žalovaný pak dospěl k závěru, že mezi žalobcem a J.O. byl uzavřen pracovněprávní vztah, což bylo důvodem pro překvalifikování skutku. Žalovaný měl rovněž za prokázané, že se žalobce dopustil správního deliktu na úseku bezpečnosti práce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce. K žalobcem uplatněné námitce uvedl, že odpovědnost za správní delikty je koncipována jako odpovědnost objektivní, tj. bez ohledu na zavinění.

K výši uložené pokuty žalovaný s ohledem na vznesenou námitku žalobce poukázal na znění § 36 zákona o inspekci práce, kdy se při určení výše pokuty podnikající fyzické osobě přihlídnou k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Jelikož žalobce osobní a majetkové poměry v řízení před oblastním inspektorátem nedoložil, vycházel oblastní inspektorát z veřejně dostupných údajů. Žalobce své osobní a majetkové poměry doložil až v odvolacím řízení. Z nich vyplynulo, že čistý příjem účastníka řízení činil v roce 2012 částku 292 120 Kč; žalobce dále předložil smlouvu o bezúročném půjčce ve výši 1 400 000 Kč ze dne 1. 5. 2007, uzavřenou s MVDr. J.Š. a Ing. A.Š. jakožto věřiteli. K osobním poměrům žalovaný poukázal na sdělení žalobce, že žije ve společné domácnosti s přítelkyní, která je na rodičovské dovolené, a synem v rodinném domě rodičů, přičemž se podílí na nákladech bydlení částkou ve výši 4 000 Kč. Nahlížením do katastru nemovitostí žalovaný zjistil, že žalobce je vlastníkem stavby, v níž se nachází jeho provozovna (č. p. 308 v obci S.), jakož i stavby bez č. p./č. e. na parcele st. 12/10 v obci S., včetně pozemkových parcel, na nichž tyto stavby stojí. S ohledem na to, že žalobce je podnikající fyzickou osobou, s ohledem na osobní a majetkové poměry, předchozí bezúhonnost žalobce ve vztahu k orgánům inspekce práce, jakož i na skutečnost, že v řízení nebylo prokázano, že by se žalobce správních deliktů dopustil úmyslně, přistoupil žalovaný ke snížení výše uložené pokuty, a to na částku 55 000 Kč. Žalovaný měl za to, že uložená pokuta naplnila funkci preventivní i represivní, a nepokládal ji za likvidační, jak s ohledem na příjmy žalobce, kterých dosáhl v roce 2012, tak s ohledem na nemovitosti v jeho

vlastnictví. Pokud by uhrazení pokuty mělo mít nepříznivý dopad na hospodaření žalobce, žalovaný odkázal na možnost požádat příslušný celní úřad o placení ve splátkách, případně o posečkání s platbou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně je nutno konstatovat, že Krajský soud v Plzni již v uvedené věci rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 22. 12. 2014, č. j. 57 A 97/2013 - 61, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015 - 64, tento rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyslovil, že rozhodnutí krajského soudu neobstojí v textu přezkoumatelnosti, neboť zde existuje nesoulad mezi výrokem rozsudku a jeho jednotlivými důvody. Krajský soud totiž ve svém hodnocení výslovně uvedl, že má za to, že pravost písemně uzavřené dohody o provedení práce je nepochybná a že jak žalobce, tak svědek se věrohodným způsobem vyjádřili k odchylkám ve svých výpovědích v době kontroly, avšak na straně druhé dospěl k závěru, že v předcházejícím řízení nebyl správními orgány náležitě zjištěn skutkový základ pro posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt. Z napadeného rozsudku tak dle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího jednoznačně dovodit pokyny pro žalovaného v dalším řízení. Krajský soud tak na základě výše uvedeného opětovně pristoupil k posouzení a rozhodnutí věci samé, přičemž dospěl k totožným závěrům jako ve svém předchozím rozhodnutí.

V projednávané věci žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým byl především shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce. Podle tohoto ustanovení, ve spojení s § 35 odst. 2 téhož zákona, platí, že podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že neuzavře písemně pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce nebo dohodu o pracovní činnosti. Podle odst. 2 tohoto ustanovení lze za tento správní delikt uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč.

Ve vztahu k takto vytýkanému správnímu deliktu správní orgány obou stupňů hodnotily zjištěný skutkový stav tak, že mezi žalobcem a J.O. došlo ke vzniku pracovněprávního vztahu na základě dohody o provedení práce v konkludentní podobě, bez dodržení písemné formy. Žalobce se s tímto posouzením neztotožnil. V podané žalobě poukázal na skutečnost, že při ústním jednání, které se konalo před prvostupňovým správním

orgánem dne 12. 12. 2012, předložil dohodu o provedení práce ze dne 28. 2. 2012, na jejímž základě J.O. pro žalobce pracoval. Žalobce připustil, že při samotné kontrole tuto dohodu nepředložil, avšak to dle žalobce samo o sobě nemohlo být důvodem pro závěr, že dohoda nebyla v písemné podobě uzavřena. Žalobce uvedl, že on i J.O. při kontrole dne 20. 4. 2012 uvedli, že J.O. je u žalobce na zkoušku, avšak následně správním orgánům vysvětlili, že dotazům na místě samém řádně nerozuměli a domnívali se, že kontrolní pracovníci, pokud se jednalo o pracovní vztah, měli na mysli pouze uzavření pracovní smlouvy a nikoli dohody o provedení práce. Žalobce tak nesouhlasil se závěry žalovaného, který obranu žalobce považoval za účelovou ve snaze vyhnout se možnému postihu za správní delikt. Měl za to, že pokud v písemné podobě dohodu o provedení práce předložil a společně s J. O. potvrdili, že dohoda byla uzavřena již v době kontroly, pak správní orgány byly povinny k těmto důkazům přihlédnout a nemohly vycházet pouze ze záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole.

Krajský soud takto uplatněnou žalobní námitku shledal důvodnou. V posuzované věci krajský soud shodně jako ve svém předchozím rozsudku hodnotí a pokládá za klíčové dokazování, které v dané věci proběhlo v rámci zahájeného správního řízení, kdy žalobce dne 12. 12. 2012 při ústním jednání (viz protokol č. j. 14700/6.30/12/14.3/1) předložil oblastnímu inspektorátu práce písemnou dohodu o provedení práce, kterou uzavřel dne 28. 2. 2012 s J.O., a v této souvislosti oblastnímu inspektorátu sdělil, že J.O. mu chodil na základě této dohody do autoservisu vypomáhat. Ke svému předchozímu sdělení, jakož i sdělení J.O., která učinili před zahájením správního řízení v den kontroly 20. 4. 2012, že dohoda ještě nebyla uzavřena a že J.O. pracoval u žalobce na zkoušku, přitom žalobce vysvětlil, že když přišla kontrola, byl vyplašený a polovině dotazovaných věcí nerozuměl. Pracovní smlouvu s J.O. uzavřenou neměl a bál se cokoli na rovinu říci. Uvedl, že na něj v provozovně mluvili dva lidé a on nevěděl, co má odpovídat. Stejně tak J.O. v rámci své svědecké výpovědi učiněné dne 17. 1. 2013 před správním orgánem prvního stupně (viz protokol č. j. 14700/6.30/12/14.3/3) v této souvislosti vypověděl, že pro žalobce pracoval na základě dohody o provedení práce, někdy od dubna 2012. Práce spočívala v údržbě a opravě motorových vozidel, resp. opravách zejména motorového vozidla žalobce, se kterým jezdí závody; na opravách jiných vozidel se podílel menší měrou. K obsahu záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole dne 20. 4. 2012 J.O. ke svému tvrzení, že je na zkoušku, upřesnil, že dohodu měli se žalobcem už předtím. V této souvislosti vypověděl, že formulář záznamu vyplňoval s inspektorem s tím, že pokud tehdy uváděl, že pracuje na zkoušku a nemá písemně uzavřenou pracovní smlouvu, nebo dohodu o provedení práce či pracovní činnosti, upřesnil, že v rámci kontroly na místě samém pořádně nerozuměl tomu, na co se jej kontrolní pracovníci ptali a co po něm chtěli. Uvedl, že je to již delší dobu, na místě byl velký zmatek, kdy se člověk lekne a neví, co má říkat.

V návaznosti na výše uvedené se přitom krajský soud ztotožňuje s argumentací žalobce, že bylo povinností správních orgánů k těmto důkazům, tj. výpovědím obou jmenovaných, ve správním řízení přihlédnout a tyto v řízení zohlednit a vypořádat se s nimi, neboť žalobce v řízení jednak doložil předmětnou dohodu o provedení práce v písemné formě a jednak v řízení věrohodným způsobem vysvětlil (stejně jako J.O. v rámci své svědecké výpovědi) odchylky oproti své výpovědi při kontrole dne 20. 4. 2012 (viz dále). Správní orgány přitom ve svém rozhodovací činnosti vycházely pouze z obsahu záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole dne 20. 4. 2012 a záznamu o poskytnutí informací

z téhož dne, z jejichž obsahu dovozovaly, že je vyloučeno, aby v době kontroly byl mezi žalobcem a J.O. písemně uzavřen pracovněprávní vztah založený dohodou o provedení práce. Žalovaný byl toho názoru, že předložená dohoda byla sepsána až po provedené kontrole a antedatována ke dni 28. 2. 2012; a dále se omezil na konstatování, že tvrzení žalobce a vyslechnutého svědka J.O. byla účelová, učiněná ve snaze vyhnout se případnému postihu.

S tímto zjednodušujícím hodnocením se však nelze ztotožnit. Na jedné straně zde totiž existuje protokol o kontrole a záznamy sepsané pracovníky správních orgánů ještě před zahájením správního řízení v rámci na místě učiněné kontroly; na druhé straně však nelze odhlížet ani od obsahu vyjádření, která žalobce a J.O. učinili v průběhu samotného správního řízení, že zde dohoda o provedení práce existovala již v době kontroly, včetně skutečnosti, že žalobce v písemné podobě samotnou dohodu o provedení práce (datovanou dne 28. 2. 2012) doložil.

Pokud přitom žalobce již v průběhu správního řízení v podaném odvolání a následně i v rámci žaloby poukazoval na chybné hodnocení skutkového stavu věci v souvislosti se skutečností, že zde již v době kontroly existovala písemně uzavřená dohoda o provedení práce s J.O., kterou žalobce v řízení předložil, je nutno konstatovat, že toto tvrzení žalobce sice mohlo vyznívat účelově, bylo však na správních orgánech, aby cestou provádění dalšího dokazování a následného vyhodnocení jednotlivých provedených důkazů předestřenou obranu žalobce vyvrátily a postavily najisto, která ze dvou vedle sebe stojících a rovnocenných skutkových verzí reality ob stojí a která nikoli. Přitom ani případná procesní pasivita žalobce by správní orgány neopravňovala k závěru, že ohledně skutkového stavu bude postačovat vycházet toliko z obsahu záznamů a následně vyhotoveného protokolu o výsledku kontroly jako v zásadě jediných důkazů o protiprávním jednání žalobce s tím, že žalobce jako kontrolovaná osoba nepodal proti kontrolnímu protokolu námitky. Přestože se Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015 - 64, vyslovil k povaze protokolu o kontrole a záznamů sepsaných pracovníky žalovaného ještě před zahájením samotného správního řízení tak, že na tyto listiny lze pohlížet jako na listiny, které mohou být řádným podkladem pro rozhodnutí žalovaného (zvláště tehdy, jestliže osoby, u nichž je kontrola prováděna, resp. u nichž jsou zjišťovány skutečnosti rozhodné pro další postup správního orgánu, svými podpisy stvrdí obsahovou správnost těchto listin), setrvává krajský soud na svých závěrech, že s ohledem na skutečnost, že sankční řízení o správním deliktu je ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb.) řízením o trestním obvinění, je nutno, aby to byl právě správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu pachatele (zde žalobce) a v souladu se zásadou materiální pravdy vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tomu také odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), dle které je za objasnění skutkového stavu věci odpovědný správní orgán, a která s sebou nese povinnost správního orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu věci a vyvíjet vlastní důkazní aktivitu. Je tedy zřejmé, že v řízení o správním deliktu jsou správní orgány odpovědné za náležité zjištění skutkového stavu věci a této své povinnosti nejsou zbaveny ani v případě, kdy je účastník řízení nečinný, či dokonce v případě, kdy se ke spáchání správního deliktu dříve dozná.

V posuzovaném případě pak nelze klást žalobci k tíži, že klíčové důkazy na svou obhajobu předložil až v zahájeném správním řízení, kdy oblastnímu inspektorátu práce doložil písemně uzavřenou dohodu o provedení práce, která je součástí spisového materiálu a jejíž existenci v písemné podobě již v době uskutečněné kontroly potvrdila jak výpověď samotného žalobce, tak výpověď J.O., který byl v řízení vyslechnut jako svědek. Oba se přitom, jak již bylo krajským soudem uvedeno, věrohodným způsobem vyjádřili také k odchylkám a odlišnostem ve svých výpovědích v době kontroly, a krajský soud nemá důvod o jejich věrohodnosti pochybovat. Je skutečně možné (a na tuto skutečnost v průběhu řízení ve svých výpovědích žalobce i J.O. poukazovali), že oba jmenovaní nebyli schopni při kontrole v důsledku přítomnosti kontrolních pracovníků na místě adekvátně reagovat na pokládané dotazy, a tedy dohodu o provedení práce nepovažovali za listinu zakládající pracovněprávní vztah. Tomu by nasvědčovalo i tvrzení obou jmenovaných přímo v době kontroly, že J.O. byl u žalobce prozatím pouze na zkoušku, čímž mohlo být míněno, že J.O. prozatím pracuje v režimu uzavřené dohody o provedení práce a dosud s ním nebyla uzavřena „klasická“ pracovní smlouva zakládající řádný pracovní poměr. Těmito skutečnostmi se však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval a bez dalšího uzavřel, že dohoda o provedení práce byla antedatována a následná tvrzení obou jmenovaných jsou účelová s cílem vyhnout se případnému postihu.

Za této situace proto krajský soud dospěl k závěru, že v řízení dosud nebylo spolehlivě prokázáno, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání dle § 25 odst. 1 písm. b) zákona o inspekci práce a tedy je odpovědný za vytýkaný správní delikt, za který mu byla pokuta uložena. Z tohoto důvodu se proto krajský soud již dále ani nezabýval žalobní námitkou týkající se nepřiměřenosti výše ukládané sankce a jejího možného likvidačního charakteru, neboť nebylo-li dosud prokázáno spáchání vytýkaného správního deliktu, nebylo možné žalobci pokutu dle ustanovení vztahujícího se k tomuto správnímu deliktu vůbec uložit.

Ve vztahu k porušení povinnosti žalobce dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce a uplatněnou námitkou žalobce, že nevěděl, že musí mít k příslušnému stroji český návod, když německé verzi rozuměl, se krajský soud naopak ztotožnil s hodnocením žalovaného. Odpovědnost za tzv. jiné správní delikty je koncipována jako odpovědnost objektivní, tj. bez ohledu na zavinění, ať už v podobě úmyslu, či vědomé či nevědomé nedbalosti. Je tedy nerozhodné, zda si žalobce byl či nebyl vědom skutečnosti, že musí mít k příslušnému stroji český návod s odůvodněním, že rodeu v německé verzi rozuměl. Krajský soud nicméně na tomto místě podotýká, že správní orgány by k této skutečnosti měly přihlídnout při ukládání sankce, včetně toho, že žalobce vytýkaný nedostatek v průběhu správního řízení napravit.

V. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů tak krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci samé plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl soudem přiznán, v celkové výši 4 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 12 342 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokátky, Mgr. Aleny Chaloupkové, za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu ve věci samé – žaloba a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl usnesením ze dne 15. 11. 2013, č. j. 57 A 97/2013 - 35, přiznán), dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka nákladů právního zastoupení zvýšena o částku 2 142 Kč odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem se tedy jedná o částku 16 342 Kč. Krajský soud zároveň podotýká, že ačkoli je z pohledu nákladů řízení rozhodující konečný výsledek soudního řízení, v němž byl úspěšný žalobce, krajský soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za úkon právní služby spočívající v sepsaném vyjádření ke kasační stížnosti v řízení před Nejvyšším správním soudem, neboť tento úkon nelze považovat za účelně vynaložený s ohledem na výsledek řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Ke splnění povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová